

3

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Mamka, tatka, já i bráška
těšíme se na Tomáška“*

L. Kalabis

Úvodní slovo

Ani jsem netušil, kolik je v naší farnosti básníků (nebo reklamních agentů?!). Během času jsme dostali bezmála tři desítky nápadů od vícero autorů se slogany povzbuzujícími k četbě farního časopisu. Jak bylo slíbeno, otiskujeme v záhlaví tohoto čísla Tomáška ten z nich, který se členům redakce líbil nejvíc. Prozradím, že v bodování jednotlivých návrhů to byly vlastně dva návrhy, které se umístily nejvýš, ale členové redakční rady nakonec nechali alibisticky rozhodnout pana faráře.

Tak tedy vítězi blahopřeji a těším se na slíbenou odměnu. Ale protože si s redakční radou myslíme, že by bylo škoda nechat ostatní neméně zdařilé nápady zapadnout bez užitku, otiskneme postupně ještě některé další, které se v bodování umístily na prvních deseti místech (v náhodném pořadí). Jenom doufám, že přečtením posledního z nich váš zájem o Tomáška nevyhasne!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

● **Ve středu 5. 12. 2007 během mše svaté přijde mezi děti sv. Mikuláš.** Mimořádně tuto středu přede mší sv. nebude v kapli program pro děti.

● **Všichni školáci jsou zvaní na mikulášskou besídku** s veselými scénkami skautek a skautů a závěrečnou návštěvou sv. Mikuláše, která se koná **v neděli 9. 12. od 15 hodin na Petrinu (Veveří 17). Přezůvky s sebou.**

● **Ples se blíží.** Již čtrnáctý ples farnosti sv. Tomáše se bude konat v sobotu 12. ledna 2008 v Semilasse v Králově Poli. Vstupenky pro nedočkavce budou k dispozici již v neděli 23. 12. 2007. Jako vždy, i letos mají ples na starosti obětaví farníci a farnice, kteří zajišťují hladký průběh tradičního plesu. Chceme se na něm všichni cítit dobře. Proto jsme se snad poučili z dobrých i méně dobrých ohlasů na minulé plesy. A proto říkáme: „14. ples bude minimálně tak dobrý, jako byly ty předchozí“. Všichni jste srdečně zváni.

Za organizační tým Keprník

● **Výroba adventních věnců.** Zveme zájemce v sobotu 1. 12. 2007 od 12 hodin ke společnému tvoření adventních věnců. Zapisujte se prosím v sakristii, tvorba bude organizována v určitých časových termínech.

● Během adventu – a to ve středu 12. 12. a 19. 12 v 16.30 hod. – zveme všechny děti do kaple kostela, kde budeme vyrábět ozdoby na vánoční stromečky stojící během doby vánoční v kostele. Výroba ozdob bude přizpůsobena i opravdu malým dětem, proto neváhejte a přijďte. Na tento program navazuje mše svatá pro děti.

Informace z diecéze

● V sobotu 1. prosince 2007 v 10 hodin vyvrcholí v katedrále sv. Petra a Pavla letošní rok diecéze děkovnou bohoslužbou u příležitosti výročí jejího založení. Hlavním celebrantem bude olomoucký arcibiskup a metropolita Mons. Jan Graubner. Otec biskup Vojtěch Cikrle nás všechny zve k účasti na tomto setkání.

● Zpravodajský magazín Vatikánského televizního centra Octava dies, který každý týden připravuje v české verzi Televize NOE, je nyní díky spolupráci s internetovou televizí TV-MIS.cz nabízen i ve verzi on-demand (to znamená na vyžádání, k přehrání kdykoliv). Do archivu je z technických důvodů zatím zařazován den po své nedělní premiéře, tedy v průběhu pondělí. (Pracuje se na tom, aby byl k dispozici již v neděli...)

P. Pavel Zahradníček, koordinátor TV-MIS.cz

- **Betlémské světlo** – také letos přivezou skauti před Vánocemi všem lidem dobré vůle plamínek pokoje a míru – Betlémské světlo. Betlémské světlo přebírají naši skauti od rakouských, kteří zabezpečují jeho převezení letecky přímo z Betléma. Letos ho v rakouské metropoli skauti převezmou v sobotu 15. prosince ve 14.00 hodin při bohoslužbě v místním evangelickém kostele a stejně jako v minulých letech ho přivezou do Brna. Do rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho bude Betlémské světlo předáno v obětním průvodu při mši sv. v neděli 16. prosince v 9.00 hodin v katedrále sv. Petra a Pavla. Zájemci z Brna a okolí si je budou moci převzít před katedrálou po skončení bohoslužby do 11.00 hodin.

Bližší informace o Betlémském světle lze získat na internetové adrese <http://www.betlemske-svetlo.sky.cz>

- Od školního roku 2008/2009 se otevírá na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity akreditovaný obor křesťanská výchova. K oboru je možno zvolit některý z dalších oborů: občanská výchova, český nebo ruský jazyk, fyzika nebo dějepis. Aktuální informace a přihlášky budou na stránkách PdF MU <http://www.ped.muni.cz/wstud/>

- **Průvod světla** – Panna Maria – světlo ohlašující příchod Ježíše Krista. Průvod se svícemi, lampiony a loučemi předchází slavnostní bohoslužbě v brněnské katedrále v sobotu 8. 12. 2007 od 17.30 hodin, kterou bude celebrovat brněnský biskup Vojtěch Cikrle. Průvod, který vyjde v 17.20 hodin z Denisových sadů, se koná u příležitosti slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu.

- **Děkovnou bohoslužbu** v rámci pravidelného adventního setkání s pracovníky Diecézní charity Brno bude celebrovat brněnský biskup Vojtěch Cikrle v pondělí 3. prosince 2007 od 16.00 hodin v kostele u sv. Augustina v Masarykově čtvrti v Brně.

- Duchovní centrum sv. Františka z Pauly na Vranově u Brna hledá věřící vyučenu nebo alespoň pomocnou kuchařku do dvousměnného provozu (ranní a odpolední služby včetně sobot nebo nedělí). Zájemkyně ať se hlásí u sestry Zdislavy Noskové, tel.: 541 239 264.

- Kampaň s názvem „Hledáme vás, mámo, táto . . .“, pořádá v Brně Sdružení pěstounských rodin ve dnech 26. 11. – 1. 12. Cílem kampaně je oslovit co nejširší veřejnost a získat nové rodiče pro opuštěné děti umístěné v různých typech ústavních zařízení. Během akce bude veřejnost oslovena prostřednictvím plakátů, letáků, masmédií a odborných přednášek.

Bližší informace: <http://www.pestouni.cz/>

Liturgický sloupek

Vstupní modlitba

Kyrie eleison je holdování Kristu. Vstupní modlitbou je ukončena zahajovací část mše sv.

Po vyznání vin a prosbě za odpuštění následuje holdování, oslavné volání ke Kristu: Kyrie eleison. Doslovný překlad: Pane, smiluj se! nevystihuje přesně obsah tohoto zvolání, neboť původně se těmito slovy vyjadřovalo přání blaha císaři nebo božstvu. Staročeské „Krleš“, které zpíváme v písni Hospodine, pomiluj ny, je více podobné oslavnému zvolání (to říkají jazykovědci, já vnímám „Krleš“ spíše jako bojový pokřik, a tak bych raději upřednostnil to „Kyrie eleison“). Bude se nám to dobře zpívat, když si budeme vědomi toho, že chválíme Krista, který nás zde shromáždil.

O nedělích a slavnostech je Kyrie ještě jakoby zesíleno zpěvem Gloria. Je to starobylý hymnus, kterým chválíme a velebíme Krista vstupujícího do našeho shromáždění. Do hymnu Gloria je zařazeno několik oslavných zvolání: jednak s anděly zpíváme jejich hymnus při narození Spasitele (Sláva na výsostech Bohu . . .), dále oslavujeme Boha Otce a jednorozeného Syna (. . . Chválíme Tě, velebíme Tě . . .), následují krátké litanie (. . . Ty, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi . . .) a nakonec je slavnostní vyznání svatosti a svrchovanosti trojjediného Boha (. . . Neboť ty jediný jsi svatý, ty jediný

jsi Pán . . .). Všechno jsou to slova příliš vznešená na to, abychom je bezmyšlenkovitě vyslovovali, a tak je zpívejme či vyslovujme s velkým nadšením a radostí, nejen ústy, ale celým srdcem, celou svou bytostí. Co nám brání, abychom se tento hymnus modlili i mimo mši svatou? Zkusme to třeba v osobní modlitbě a zjistíme, jak krásná je to modlitba.

Po skončení holdování Kristu následuje první mešní modlitba, zvaná modlitba vstupní. Předchází jí vybídnutí kněze: „Modleme se.“ Máme nyní setrvat chvíli v tichu a přednést v duchu své prosby, se kterými jsme přišli na mši svatou. Opět je tato chvíle příliš krátká, abychom se teď rozpomínali, co potřebujeme Bohu říci, a tak znovu si připomeňme důležitost přípravy na mši svatou. Všechny tyto naše prosby pak kněz jakoby shromáždí a přednáší je v této zástupné modlitbě Bohu. Tato modlitba se latinsky nazývá Collecta, tj. sebraná ze všech modliteb věřících. Možná jste si toho dosud nevšimli, ale tato vstupní modlitba nebývá zpravidla moc konkrétní, většinou jsou to prosby za všeobecné potřeby církve. Konkrétní prosby máme dodat my, věřící, aby to byla modlitba na tento můj den, na moji dnešní situaci.

Vstupní modlitbou je skončena zahajovací část mše svaté. Sloužila k tomu, aby věřící, shromáždění v kostele či v jiném posvátném prostoru, spojili svou mysl i city do jednoho společenství, a tak aby mohli správně naslouchat Božímu slovu a slavit eucharistii.

Mám rád i mši svatou s latinskými chorálními zpěvy. U nás v kostele se čte český překlad nebo stručný obsah latinského textu. Tak jsou tyto zpěvy či modlitby nejen krásné, ale i srozumitelné, tedy se k nim mohu přidat i já. Přijďte občas na latinskou mši svatou. Svatý otec to doporučuje, vždyť se tak spojujeme jedním jazykem s celou církví.

A. Svoboda

Pár slov o jednotě farností

Rádi bychom reagovali na Úvodní slovo z Tomáška č. 2–2007/08. Zamrzelo nás, že jsou zde postaveny vedle sebe dva nesrovnatelné typy farností: brněnská proti farnostem z menších měst a vesnic. Na Vysočině (která je zde uváděna jako vzor jednoty) jsme se narodili a v jedné farnosti několik let žili. Z vlastní zkušenosti víme, že zde bývá zpravidla jen několik aktivních lidí, kteří dokáží zorganizovat třeba i společnou pouť do Brna. Nic to ovšem nevypovídá o jednotě této farnosti. Život v menších městech je často stereotypní a pouť do centra diecéze je vítaným oživením, které teprve k jednotě může přispět.

Naproti tomu život v Brně nabízí tolik možností, na nichž je účast žádoucí, že je každý nucen pečlivě zvažovat, čeho se může zúčastnit a co vynechá. V letošním roce jsme se zúčastnili dvou poutí pořádaných biskupstvím (Hlavní pouť ke kořenům diecéze v červnu a Pouť rodin v září

ve Žďáru nad Sázavou) a na obou jsme potkávali farníky od Tomáška. Vždycky nás to potěšilo a ubezpečilo o tom, že někam patříme. Další pouť už jsme museli odmítnout, protože nám nevyhovoval její čas (nedělní odpoledne není pro rodiny s dětmi optimální). Myslíme si ale, že ani zmiňovaná malá účast na této pouti nemůže být měřítkem jednoty či roztržitosti farnosti. Pro nás byl svědectvím o jednotě a ochotě ujít společně kus cesty nedávný Misijní kongres dětí, do jehož organizace se zapojila velká část farního společenství bez ohledu na „příslušnost“ k různým „zájmovým“ skupinám. Zdá se nám, že bez farní pospolitosti a chuti farníků nabídnout ostatním něco ze „svého“ by taková akce nemohla proběhnout.

Václava a Ondřej Bakešovi

Zamyšlení

Byl mrazivý listopadový podvečer, ledový vítr profukoval všechny kouty a rozháněl tančící sněhové vločky. Kolem kostela sv. Tomáše procházel muž v klobouku a naprosto samozřejmým pohybem klobouk smekl. Nezdravil žádného z lidí, neboť široko daleko nikdo jiný nebyl. Zdravil přítele v Eucharistii, Pána svého, Boha. Smekl láskyplně s úctou svůj klobouk, za jakéhokoli počasí. Také my můžeme smeknout, i když zrovna nemáme klobouk.

Jarka Cýrusová

Pout' do Svaté země

7. 10. – 17. 10. 2007

ÚVOD

Od 7. do 17. října pobývala skupina našich farníků ve Svaté zemi. Pout' inicioval bývalý kaplan otec Josef Rybecký. V téměř devadesátičlenné skupině slovensko-českých poutníků tvořili asi třetinu. Po Svaté zemi je provázeli františkáni P. Martin Mojžíš a P. Ján Peter Záš. Ve skupině bylo osm kněží, dva jáhni, řádová sestra a tomáškovci si vezli i vlastního kostelníka. Pro všechny účastníky to byl silný zážitek. Mše v poušti i v blízkosti pro křesťany nejvýznamnějších míst, zasvěcené slovo průvodců, společná i individuální modlitba na biblických místech, obnova křtu v Jordánu či manželských slibů v Káni Galilejské. Ale také koupání ve třech mořích, výstup na horu Sinaj, návštěva historických památek a vnímání odlišného způsobu života v exotické zemi. Zemi plné posvátných míst několika náboženství, plné církevních staveb židovských, křesťanských a muslimských, ale také stále plné napětí mezi nimi, vše koncentrováno hlavně v Jeruzalémě. Především ale je to země, po které chodil Pán Ježíš. Všechny památky vytvořené lidskou rukou byly v této neklidné krajině ničeny, přestavovány a obnovovány, ale krajina sama se od Jeho dob příliš nezměnila a duchovní klid se v ní dá nalézt.

Pavel Zahradník

Pozn. redakce:

V následujících odstavcích od manželů Palackých se budete moci dočíst, jak probíhala samotná pout' a co všechno na ní naši poutníci zažili.

Pokud máte zájem prohlédnout si fotografie pořízené ve Svaté zemi, připojte se na internet a pomocí svého prohlížeče navštivte naše farní stránky (<http://www.volny.cz/sv.tomas-brno/>), kde v položce 'Aktuality' najdete odkazy na příslušná alba. Zároveň vybízíme ty, kteří mají doma nějaké fotografie z této pouti a rádi by se o ně podělili s ostatními, ať tak učiní třeba prostřednictvím farních stránek, kde může být umístěn odkaz i na jejich fotoalba.

* * *

1. DEN, NEDĚLE 7. 10. 2007

Přistáli jsme v 10.50 v Tel Avivu. Snad neuškodí několik zmínek o tomto významném izraelském městě a o izraelském státě.

Tel Aviv vznikl v min. století, zprvu zde bydlelo jen pár rodin, později, když vznikl znovu stát Izrael (14. 5. 1948), se stal hl. městem, žilo zde v r. 1948 asi 200.000 obyvatel. V tzv. bleskové (šestidenní) válce v r. 1967 se stát rozšířil o území Golanských výšin, Západního břehu řeky Jordán a Sinajský poloostrov (Sin. pol. byl v r. 1982 vrácen Egyptu). Hlavním městem se stal Jeruzalém – 400.000 obyvatel. Na území Izraele je pásmo Gazy (při Středozemním moři) a Západní břeh (Palestinská autonomie).

Izrael má cca 10 mil. obyvatel, židovského obyvatelstva cca 5,5 mil., 4,5 mil. Palestinců-Arabů, kteří jsou hlavně muslimové, asi 3,5% – 2% Palestinců jsou křesťané. Křesťanů zde ubývá, mají i méně dětí (2 – 3) a často emigrují do Ameriky, Kanady, Švédska. Křesťané jsou zde obyvatelé 2. kategorie, v dřívějších dobách prý nesměli mít okna do ulice.

Židovské náboženství: dá se rozdělit na

a) Aškenadzin (PL, UK . . .)

b) Sefartiner (Španěl.)

Asi 10% Židů jsou ortodoxní, zachovávají Mojžíšův zákon, jsou většinou chudí, studují Písmo, mají více dětí, říká se jim černí (nosí většinou černé oblečení, kabáty, klobouky nebo čepeček – jarmulku), nechodí na vojnu.

Ostatní Židé (nazývaní ortodoxními jako psi) chodí povinně na vojnu – chlapani na tři roky, dívky na dva. Jsou hrdí na to, že jsou vojáky, někteří by se mohli vojně vyhnout (mají americké pasy), ale už by nemohli nazpět, protože by jako dezertéři byli uvězněni.

První den naší pouti jsme v Jeruzalémě navštívili Zeď nářků, což je vlastně pro Židy synagoga na otevřeném prostoru. Zeď nářků je nejposvátnější místo Židů na světě, které uctívají a vykonávají při něm pobožnosti, oplakávají zde zničení 1. a 2. židovského chrámu v r. 73 po Kr. Židé se zde modlí (ženy a muži jsou odděleni, každý má svou část). Před vstupem ke Zdi je nutno projít kontrolou s bezpečnostním rámem. Židé se při modlitbě více nebo méně kývají, to naznačuje plamen svíčky

a plamen duše. Také do spár Zdi vkládají své modlitby a přání. Docela dobře snášejí i nepříliš dotěrné fotografy. Tady by dost posloužil pořádný teleobjektiv, ovšem jak ho zabalit do už i tak dost přečpaného kufru?

Dozvěděli jsme se, že při Zdi je provoz celých 24 hodin, protože se očekává příchod Mesiáše. Zeď není zbytkem ani Šalomounova, ani 2. chrámu, ale hradeb, kterými Herodes obklopil chrámové návrší. Dolní část Zdi je původní z Herodova období, kameny (průměrně vážící 10 tun) se kladly jeden na druhý bez malty.

Přes Sionskou (Davidovu) bránu jsme došli k Večeřadlu, kde s velkou pravděpodobností byla poslední večeře Krista s apoštoly a seslání Ducha sv. Ve středověku patřilo františkánům, od 16. stol. muslimům, kteří zde zřídili mešitu. V r. 1963 zde chtěl Pavel VI. sloužit mši sv., nebylo mu to dovoleno, od r. 1967 je Večeřadlo majetkem izraelského státu, v r. 2000 zde byl Jan Pavel II. na svátek Seslání Ducha sv. V komplexu Večeřadla stojí také synagoga a hrob krále Davida, který jsme navštívili (ženy a muži mají zvláštní vstup). Pak jsme měli u františkánů naši první poutní mši sv., která sice byla spíš jako slovenská, ale také bylo poznat, že k sobě máme pořád velice blízko. Po dni plném prvních zážitků jsme mírně unaveni odjížděli autobusem do Betléma. Při vjezdu do Betléma nás vítala (dle našeho odhadu asi 6 až 8 metrů vysoká) zeď s ostnatý drátem. Na zdi byl poněkud podivný nápis: Vítejte v Betlémě, městě pokoje . . .

Momentálně tu pokoj je, dokud tu zeď s kontrolovaným přechodem (check point) nebyla, byla situace horší. No, Izraelci se rozhodli pro tuto přísnou kontrolu a přes naši určitou nechuť si musíme přiznat, že to vede k pocitu bezpečí.

Ubytovali jsme se v hotelu STAR (blízko baziliky Narození Páně). Hotel vlastní a asi v něm i převážně pracují arabští křesťané, na recepci visí kříž. Obsluha příjemná, časem jsme se docela skamarádili, jídlo dobré, voda spolehlivě pitná, všude čisto, pivo 0,375 l za 3 dolary. Nějaké nedostatky by se také našly, třeba skoro nesplachující WC a někdy trochu méně pečiva, ale člověk nemůže chtít

všechno perfektní. Člověk zjistí, že úsměv a vzájemná úcta bourá bariéry.

2. DEN, PONDĚLÍ 8. 10. 2007

Tento den naše pouť pokračovala v Betlémě, který je dnes vlastně arabské město. Na jednom z jeho předměstí, které se nachází východně od centra města má okolo 6.000 obyvatel, jsme navštívili Pole pastýřů. Dle křesťanské tradice zde pastýři přijali od andělů poselství o narození Krista. Vedle jeskyní františkáni postavili (architekt Antonio Barluzzi) současný malý kostel „Gloria in excelsis“ (1953), který připomíná beduínský stan.

Zajímavé je, že většina obyvatel zdejší čtvrti jsou křesťané (řecko-ortodoxní, řecko-katolíci, římský katolíci, menšina protestantů a muslimů), každá komunita má svůj kostel. Řecko-katolíci zde mají nově postavený kostel, seminář a církevní ZŠ, muslimové tu mají novou mešitu (je skutečně zajímavé, že se muslimové snaží stavět si mešity na křesťansky významných místech).

Trápil nás tu trochu vítr, který přináší jemný prach a říká se mu zde cham sín, v Itálii scirocco (motoristé znají tento výraz z pojmenování jednoho vozu VW).

Navštívili jsme zde kostel s klášteřem karmelitánek. Polská sestra nám vyprávěla o arabské řádové sestře pocházející z katolické rodiny, blahoslavené Mariam Baouardy, Marie od ukřižovaného Ježíše (1846 – 1878), která se ve třinácti letech odmítla vdát, protože se již od útlého věku rozhodla k zasvěcenému životu. Odmítla tak poslušnost svému strýci, který ji po smrti obou rodičů adoptoval. Adoptivní rodina ji proto odsoudila k otroctví v rodině, a tedy vlastně k vyloučení z rodiny. Hledala pomoc u známých muslimů, ti ji ale začali přesvědčovat, že tvrdost rodiny je dána tvrdostí katolické víry, a nutili ji přestoupit k islámu. Když odmítla, prořízli jí hrdlo a odhodili v opuštěné uličce. Ona však byla zázračně uzdravena na přímluvu P. Marie. Časem vstoupila do řádu karmelitánek a později působila zde v Betlémě. Za svého života byla obdarována mnoha charismaty.

Malý kostelík, který jsme také navštívili, se nazývá jeskyně Mléka a je na stejnojmenné ulici. Pod ním je bílá jeskyně. Zde se dle legendy schovala Panna Marie při útěku do Egypta. Jeskyni-kapličku udržují františkáni. Sem se chodí modlit a prosit o dar života a dostatek mateřského mléka i muslimky.

Asi nejvýznamnějším místem Betléma je bazilika Narození Páně, jako jeden z nejstarších křesťanských kostelů má pohnutou historii, podobně jako celé město. Císař Hadrián zde na místě jeskyně, která byla dle svědectví palestinského biskupa v Cézarei uctívána jako jeskyně Narození, postavil pohanský chrám (v r. 135), kde „byl uctíván“ kult plodnosti.

Sv. Helena toto zneuctění chtěla napravit a její syn císař Konstantin zde postavil první sakrální stavbu (r. 326). Tu ale o 200 let později zničili Samaritáni, když povstali proti křesťanům. Císař Justinian nechal postavit novou baziliku (r. 540), která se v základním půdorysu zachovala do dnešních dnů. Když do Izraele vtrhli Peršané (r. 614) tato bazilika zůstala uchráněna, protože velká mozaika na čelní stěně představovala klanění Tří králů v perských oblecích. V prvních letech arabské okupace muslimští vůdci respektovali křesťanství a chodili se sem modlit k Matce proroka Ježíše.

Ve 12. stol., v době křižáckých výprav, nastal pro baziliku čas rozkvětu, byla vyzdobena malbami a mozaikami v byzantském stylu. Tehdy panovaly dobré vztahy mezi oběma církvemi – latinskou

a řeckou ortodoxní. Po pádu křižáckého království ve 14. stol. přišli do země františkáni, opravili střechu, ale v 16. stol. se změnil vztahy mezi ortodoxními Řeky a františkány, kteří byli vyhnáni.

Spory o baziliku neustaly, v r. 1852 nařídili Turci, kteří zde tehdy vládli, že každému zůstává, co v této době vlastnil. Tak je dodnes bazilika Narození Páně i s jeskyní Narození vlastnictvím ortodoxních Řeků.

Na těchto místech bychom se měli zvláště modlit za toleranci a sjednocení křesťanů . . .

Vpravo od jeskyně Narození je malá jeskyně nazvaná jeskyně Mágů (sv. Tří králů), kde je dovoleno sloužit katolickou mši sv. Naproti Oltáře narození jsou dveře, které se otevírají jen jednou v roce po půlnoční mši sv., kdy jeruzalémský latinský patriarcha přenesse Jezulátko do jeslí v jeskyni Mágů.

Bohužel, ani mezi zdejšími čtyřmi ortodoxními církvemi nejsou teď zřejmě nejlepší vztahy. Když se před časem při bohoslužbě pobili o prvenství, musela prý zasahovat arabská muslimská policie.

Při prohlídce baziliky jsme zažili i dost velký pohřební katolický průvod, který, jak je zde zvykem, prošel částí baziliky a pokračoval do vedlejšího kostela sv. Kateřiny. Zde jsme si mohli uvědomit tu rozmanitost liturgie a přitom jednotu v učení katolické církve. Kostel sv. Kateřiny je propojen s podzemními jeskyněmi: Sv. Josefa (sv. Josef – rodák z Betléma), Sv.

Neviňátek a Sv. Jeronýma, asi největšího biblisty v dějinách Církve.

V Betlémě je také soukromá univerzita, která má křesťanský ráz, studují zde i muslimové. Univerzita je společná pro chlapce i dívky. Některá arabská děvčata byla zahalená, obličej ovšem ne, jiná byla evropsky oblečena. Univerzita má vysokou úroveň, jako i všechny ostatní zdejší školy. V Jeruzalémě je více univerzit, hlavně s humanitní obory.

pokračování příště

Fotoreportáž z výletu do ZOO (20. října 2007)

Pozdrav z Turína

od studenta teologie Petra Zelinky

---

1. ASISTENCE V PLZNI A KURZ ITALŠTINY V PERUGII

Možná se bude někdo divit, proč píšu z Turína, když jsem ještě před nedávnem byl v Plzni. Je to tak, letos v srpnu jsem dokončil svou dvouletou pedagogickou praxi v Salesiánském středisku mládeže v Plzni. Zde jsem pracoval v oratoři pro děti od 9 do 15 let. Na středisko přicházely většinou děti z blízkého sídliště, které nemají moc zájmů a nudí se, a my jsme jim nabídli využití volného času. Kromě sportovní činnosti, výtvarného tvoření, hudby a zájmových skupinek jsme pro ně pořádali každý měsíc sobotní výlety a o prázdninách tábor. Taktéž jsem se věnoval dětem a mládeži z místní farnosti (společné akce o Silvestru, jarních prázdninách, nedělní fotbal nebo volejbal, farní pouť a farní dny, letní tábor nebo se staršími týdenní zářijový pobyt v Taizé). Myslím, že dva roky praxe byly velmi přínosné, protože mi umožnily blíže poznat realitu života salesiánského řeholníka (život v komunitě, poslání být mezi mládeží, mít zodpovědnost za určitou část díla, život modlitby . . .).

Než jsem odjel v polovině září do Turína, byl jsem celý srpen na kurzu italštiny v Perugii. Je to krásné středověké městečko, vystavěné na kopci, s mnoha historickými památkami. Na kurzu jsem

mohl poznat studenty různých národností, a tak se poznávání italštiny spojilo s rozšířením kulturního obzoru – zejména mě zaujalo vyprávění Číňanů, Brazilce nebo studentů z Turecka. Využil jsem též příležitost navštívit blízké Assisi a připomenout si sv. Františka a sv. Kláru. Spolu s místní salesiánskou komunitou jsem pak také navštívil poutní místo Loreto a městečko Norcia (Nurie) – rodiště sv. Benedikta. Bylo pro mě velmi zajímavé procházet místy, kde žili tito svatí. Jsem rád, že žiji v této době, kdy má církev za sebou dva tisíce let zkušeností a před očima tolik životních příběhů, jak žít víru – alespoň pro mě je to velmi povzbuzující.

2. STUDIUM TEOLOGIE V TURÍNĚ

V Turíně nyní pokračuji ve studiu teologie a navazuji tak na první dva roky studia absolvovaného na teologické fakultě v Českých Budějovicích. Budu zde tři roky na salesiánské univerzitě „Crocetta“ (název podle čtvrti, kde se nachází), určené pro salesiánské bohoslovce. V jednom velkém areálu je místní komunita salesiánů (těch je 26), ubytování pro nás studenty a také jednotlivé učebny a technické zázemí.

Zdejší komunita je výborná, ředitel a ostatní salesiáni jsou velmi vstřícní, cítím se zde jako doma. Nás studentů teologie je zde 70, ze šestnácti zemí (většinou evropských, ale jsou zde i studenti z Egypta, Sýrie, Venezuely, Konga, Vietnamu, Malty, Ukrajiny, Běloruska), z toho polovina Italů a také jedenáct Slováků (s nimi se občas sejdu, slavíme narozeniny a svátky nebo

si jen tak popovídáme). Tato národnostní pestrost je nejednou pramenem určitých nedorozumění, protože každý je zvyklý na odlišný životní styl, ale je též i obohacím a rozšířením pohledu na svět (uvědomuji si přitom svůj velmi zúžený pohled z perspektivy „české kotliny“). Zjišťuji však, že když se zde setkávám s mnoha novými a často nezvyklými věcmi, tak si zároveň více vážím toho dobrého, co je u nás doma.

Školní rok jsme začali dvoudenním pobytem na Colle Don Bosco. Je to místo, kde se r. 1815 narodil Don Bosko. Tehdy zde byla samota zvaná Becchi, nyní je tu poutní místo s bazilikou Dona Boska, areál typografické školy s internátem, muzeum salesiánských misí a ubytování pro poutníky. Na tomto místě jsme měli jakési celoroční programové plánování a seznámení se s potřebnými informacemi týkajícími se života v naší komunitě, studia, apoštolátu apod. Náš pobyt byl zpestřen poutavým výkladem o historii tohoto místa z úst salesiánského historika Teresia Boska, který je autorem životopisu Dona Boska. (Shoda jmen je v tomto případě čistě náhodná, v Itálii je toto příjmení velmi časté.)

Co mě na naší komunitě hned zaujalo, je pozornost věnovaná liturgii a společným modlitbám. Většinu žalmů zpíváme a též při každodenních komunitních mších se hraje na varhany a na kytaru. Srdcem domu je naše komunitní kaple s ikonou Nejsvětější Trojice od A. Rubleva v presbytáři. Je to velmi pozoruhodná ikona zachycující tři roviny: biblické vyprávění z 18. kap. knihy Genesis o setkání Abrama s třemi muži, znázornění Nejsvětější Trojice a nakonec sakramentální rozměr týkající se Eucharistie. Moci rozjímat každý den tuto ikonu je alespoň pro mne velikým darem.

Líbí se mi zde též péče věnovaná společnému stolování a komunitním setkáním. Zvláště v dnešní době individualizace, kdy mnoho lidí preferuje jen své zájmy, je tento aspekt důležitý. Není totiž samozřejmé umět žít v komunitě, a tak je třeba k vytváření komunity využít všechny možné prostředky, i když tím nejdůležitějším, co nás spojuje, bude vždy osoba Ježíše Krista.

Studium teologie mě velice baví, profesori jsou fundovaní a vycházíme s nimi celkem dobře. Myslel jsem si, že naučit se italštinu bude náročné, ale ukázalo se, že je to vcelku jednoduchý jazyk. Je to skvělý pocit, když se najednou člověku s přibývajícím znalostí jazyka otevírají nové obzory a já teď mám přístup k obrovskému množství literatury a informací v italštině. Pro mě je nyní prioritou dobře poznat život Dona Boska, místa, kde žil a působil, a také se více seznámit se salesiánskými dějinami a spiritualitou. Vnímám to jako dar od Boha strávit tři roky na místech, kudy náš

zakladatel chodil, kde se modlil, setkával s hochy a budoval své dílo.

Kromě studia má každý student v sobotu odpoledne a v neděli drobný apoštolát (poslání). Chodíme pomáhat buď do salesiánských oratoří, nebo do diecézních farností v Turíně a okolí. Já pomáhám v jedné farnosti na jihu Turína. V sobotu odpoledne se na hřišti nedaleko kostela schází farní mládež ve věku od 6 do 15 let. Vždycky přijde asi tak 40 dětí a 15 animátorů (středoškoláků). Program začíná nejprve volnými hrami (fotbal, vybíjená, honičky . . .) a pak následuje činnost organizovaná (společná hra ve skupinách, výtvarné tvoření, zpěv písní . . .). V 18 hod. končí program společnou mší v kostele, na kterou přijdou i rodiče těchto dětí. Před mší se nacvičují písně a vybere se šest dětí, které ministrují. Myslím, že se zde koná mnoho užitečného, ale nemohu pochopit jednu věc. Jelikož je totiž v sobotu večer mše s nedělní platností, tak mnozí už do kostela v neděli nepřijdou. Jak sami říkají – „máme v neděli volno“. Já si prostě neděli bez slavení mše svaté nedovedu představit. Také mě zde v Itálii překvapila velmi rozšířená neznalost základních věcí z katechismu a prožívání víry jako folklóru (chodit do kostela je spíše povrchní tradice než vlastní rozhodnutí s hlubší motivací).

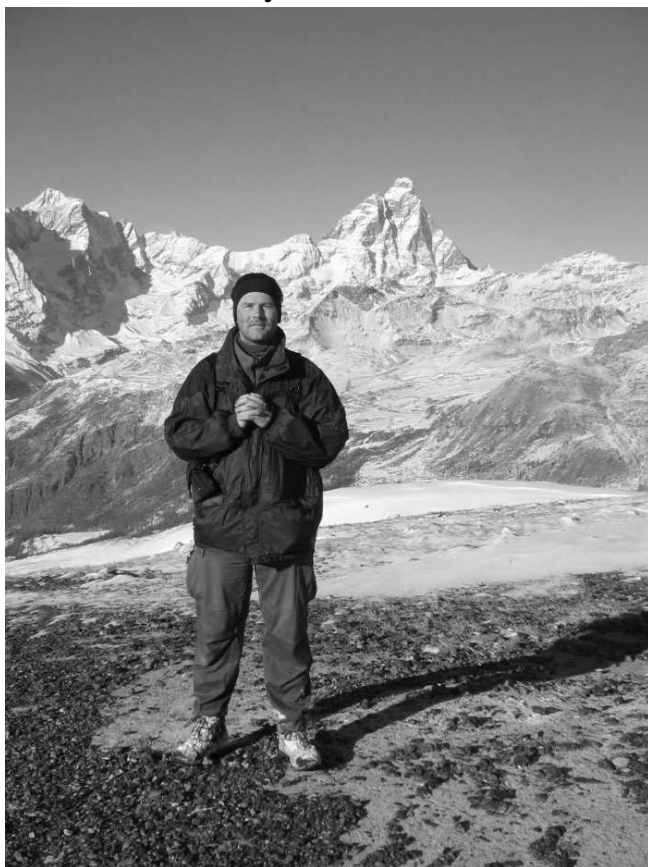
3. MĚSTO TURÍN

Turín je velmi zajímavé město. Jsou zde památky již z doby římské. V 16. století se město Turín stalo centrem vévodství a později i království savojského. Začátkem

19. století byl celý Piemont okupován Napoleonem a po vídeňském kongresu se stal centrem myšlenek a pokusů o sjednocení Itálie. V letech 1861 – 1865 byl Turín hlavním městem italského státu (od r. 1870 je hl. městem Řím). Mezi pamětihodnosti Turína patří katedrála s turínským plátnem, kostel P. Marie Utěšitelky (Consolata), bazilika P. Marie Pomocnice a salesiánský areál na Valdoku, Malý dům Boží prozřetelnosti (nemocniční areál založený turínským knězem Cottolengem v 19. stol.) a vrchol Superga s bazilikou P. Marie a hrobkou savojského rodu. Mezi zajímavosti Turína patří věž budovy muzea kinematografie (Mole Antonelliana), vysoká 167 m a postavená koncem 19. století, egyptské muzeum (jedno z největších a nejvýznamnějších na světě), automobilka Fiat, fotbalový klub Juventus, krásné parky a také hustá síť cyklostezek.

Nedávno jsme měli volný den (tzv. „rusticatio“), a tak se vytvořili různé skupinky dle zájmu. Já jsem se vypravil s jednou skupinou do Valle d’Aosta na horskou túru. Naše skupinka v počtu třinácti nadšenců dojela autem do malé vesničky Buisson. Odtud jsme pokračovali lanovkou do Chamois (1800 m n.m.) a pak pěšky asi čtyři hodiny. Horská stezka byla mírně zasněžená, a protože bylo překrásné počasí s blankytně modrou oblohou, tak jsme měli nádherný rozhled. Úchvatnou podívanou nabízely zejména horské hřebeny Alp s vrcholem Matterhorn (zde v Itálii známý jako Monte Cervino) na obzoru. Naše cesta vedla kolem Lago Lod,

kaple Dominika Savia a vystoupali jsme až k průsmyku ve výšce 2773 m. Zde jsme se posilili přinesenými zásobami dobrot a pak jsme si i čtyřhlasně zazpívali známou italskou píseň „Signore delle cime“. Kolem 14 hod. jsme se vraceli zpět a v kostelíku v Chamois jsme slavili mši svatou. Cestou zpět do Turína jsme se zastavili v komunitě salesiánů v městečku Chatillon na prohlídku salesiánského domu. Místní salesiáni nám ukázali celý areál, kde je internát pro 250 hochů a dílny pro obory automechanik a truhlář. Prohlídku domu jsme zakončili výbornou večeří a vyprávěním zážitků z túry.

Když se občas ptám Italů, jestli znají Českou republiku, tak si vzpomenu na Prahu, kde mnozí z nich byli. Nebo je napadne jméno fotbalisty Pavla Nedvěda,

který hraje za Juventus Turín. S městem Brnem se jim nejčastěji vybaví buď Silvio Pellico, vězněný za Habsburků na Špilberku, nebo srpnová motocyklová Grand Prix, které se pravidelně účastní Valentino Rossi. O farnosti sv. Tomáše, jak se zdá, zatím nikdo z nich neslyšel.

Petr Zelinka – Kmocháček

Adresa:

*Istituto Internazionale Don Bosco,
Via Caboto 27, 10129 Torino, ITALIA*

Odkazy na salesiány:

<http://www.sdbplzen.cz/>

<http://www.sdb.cz/>

<http://www.sdb.org/>

Z farní charity

DVĚ INFORMACE O ČINNOSTI

FARNÍ CHARITY

- Diecézní charita Brno pořádá 23. 11. 2007 v 19.00 hod v našem kostele benefiční koncert Charity Brno. Vystoupí dětský sbor PRIMAVERA a Klarinetový soubor ZUŠ J. Kvapila Brno.
- 7. – 16. 12. 2007 se do vánočních trhů na brněnském výstavišti zapojí i OCH Brno. Bude možné zakoupit výrobky uživatelů Denního centra pro lidi bez domova a Azylového domu pro muže.

A CO NOVÉHO V NAŠÍ FARNÍ CHARITĚ.

- Stále ještě hledáme pro paní Fučíkovou z Domova pokojného stáří v Brně, Ptašínského 12, doprovod na nedělní mši svatou v našem kostele v 11 hodin a na občasné procházky ve všední den odpoledne. Po minulé výzvě se zatím nikdo nepřihlásil.
  - Z vašich příspěvků bylo 7. 11. 2007 zasláno 8000 Kč na pomoc Řecku postiženému v letním období rozsáhlými požáry.
  - Také letos máme v úmyslu připravit starým a osamoceným lidem vánoční nadílku. Věříme, že nám opět pomůžete a dle svých možností přinesete cukroví a ovoce. Protože z těch, které jsme v minulých letech obdarovávali, řada odešla na věčnost, prosíme vás, pokud máte někoho potřebného ve svém okolí, komu by nadílka od charity způsobila radost, sdělte nám to do 10. prosince buď vhozením lístku do charitní skříňky, nebo předáním kostelníkovi.
- V příštím předvánočním čísle Tomáška upřesníme, kdy budeme nadílky připravovat a do kdy nám můžete cukrovím a ovocem pomoci. Předem děkujeme.

Dobrovolníci farní charity

Slovo nemocným

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo ve mne věří, bude žít, i kdyby zemřel.“

J 11, 26

Když je nám skutečně těžko a máme strach z budoucnosti, tak jen naděje, že se všechno změní k lepšímu, nám dává sílu prožít všechno tak, aby nám to neuškodilo, ale spíš prospělo. Taková naděje je důkazem, že v duši člověka a v jeho životě působí síly, které mají pozitivní účinek a přemáhají sklon k depresím a následně i skutkům, které mohou vést k ukončení života. Tuto naději nemůže dát druhému žádný člověk, protože taková naděje je darem od Boha. Člověk ji dostává ve chvílích, kdy se všechno zdá být ztracené a kdy už po přirozené stránce podle zkušeností není řešení. Tato naděje dává trpícímu člověku trpělivost a zbavuje strachu; dodává síly pro aktivní boj proti zoufalství, ochotu překonávat překážky, které se stále objevují. Taková naděje je blízká křesťanské ctnosti naděje.

Křesťanská naděje je založená na víře v Boha, který je absolutně dokonalý, spravedlivý a milosrdný. On nám slíbil věčnou spásu a On svůj slib dodrží, když my splníme podmínky, ve které jsou vázány jeho sliby. Svoji víru stavíme na skutečnosti Kristova zmrtvýchvstání a na seslání Ducha svatého. Za svého působení na zemi Ježíš slíbil apoštolům a tím i všem lidem, že i když zemře, vstane z mrtvých a toto

vzkříšení slíbil všem, kdo v něho věří a budou ho následovat životem. Tento jeho slib je pro nás zdrojem naděje, která posiluje naši vytrvalost a trpělivost v těžkých chvílích. Taková naděje chrání člověka před strachem a úzkostí, protože nám dává jistotu, že se můžeme spolehnout na Boží pomoc, která je nevyčerpatelná. Tato naděje dává věřícímu člověku jistotu, že jeho život neskončí tělesnou smrtí, ale že ho čeká budoucnost, život věčný.

Kolem sebe vidíme mnoho lidí, kteří nemají víru v Boha, kteří nemají naději ve věčný život. Pro ně je tělesná smrt koncem lidské existence. Tito lidé touží po jistotě, že jejich život bude pokračovat po smrti. My máme jako křesťané žít tak, abychom svým životem a svými postoji v těžkých situacích ukazovali cestu, která dává člověku jistotu, že jeho život neskončí v nicotě, ale bude pokračovat. Není to vždy snadné, protože i náš život je vystaven zkouškám, které mohou být těžké, ale nám pomáhá skutečnost, že známe působení Boží prozřetelnosti v našem životě i v životě druhých lidí, pomáhá nám také přijímání svátostí a modlitba, ve které se k Bohu obracíme... To nás vede k tomu, abychom byli vyrovnaní a spokojení ve všech životních situacích a spoléhali se na Boží působení v našem životě a měli opravdovou jistotu, že náš život má smysl, i když nerozumíme tomu, co prožíváme.

O. J. Šik

Otec Jiří Novotný SJ

V časopise Tomášek informujeme o významných osobnostech, které mají vztah k naší farnosti. Jedním z nich je také otec Jiří Novotný, starší bratr P. Česlava Novotného, zakladatele ministrantského sboru a gregoriánské scholy u sv. Tomáše.

Otec Jiří Novotný, křestním jménem Jiří Alois Maria (dále jen Jiří) se narodil v Brně 28. 2. 1921. Obecnou školu navštěvoval v Brně na Rejdišti a v roce 1940 maturoval na reálném gymnáziu. Od mládí ministroval, a tak se dá říci, že se na kněžské povolání připravoval také během své desetileté ministrantské služby v kostele sv. Tomáše v Brně. Velkou úlohu zde sehrály čtyři exercicie na Velehradě, kde na něj silně zapůsobil svojí erudiicí P. Konrád Kubeš SJ. Jiří Novotný po maturitě vstoupil do jezuitského noviciátu v Benešově. V letech 1943 – 1946 studoval řeholní filozofii při jezuitském scholastikátě na Velehradě a v Brně. Do roku 1947 se věnoval studentům Papežského ústavu na Velehradě.

Potom byl Jiří poslán do Říma, aby se tam v letech 1947 – 1948 připravoval ve vysokoškolském středisku Rusiko na případnou misi v Rusku (v té době se jevila možnost otevření bohosloveckého semináře v Rusku). Jednalo se zejména o studium ruštiny, východní liturgie, zpěvu a ikonografie. Zároveň byl repetitorem filozofie určené pro studenty Rusika, které

připravoval ke zkouškám. Během studia teologie na Gregoriánské univerzitě (1948 – 1952) pobýval s ostatními studenty východního ritu v Gesu. Po třetím roce studia byl Jiří vysvěcen na kněze východního obřadu. Bylo mu pak uděleno privilegium biritualismu (mohl sloužit obřady ve východním /řecko-katolickém/ i západním /římsko-katolickém/ ritu) a již koncem studia zpovídal v některých římských farnostech. Na třetí rok probace byl poslán do Irska, kde se zdokonalil v angličtině a v průběhu léta zastupoval kněze v různých farnostech. Také vypomáhal P. Ovečkovi při práci ve Vatikánském rozhlase. Po ukončení studia v roce 1952 získal titul licenciáta teologie. V letech 1953 – 1956 Jiří studoval biblistiku se zaměřením na vyučování Písma sv., v průběhu studia vedl menší kurz Starého zákona. Po ukončení tohoto studia získal „Licentiam Sacre Scripturae“. Nový zákon učil ve španělském městě Ona (1959 – 1960). Toho roku se stal sekretářem Biblického ústavu v Římě, kde působil do roku 1966. Současně po dva roky vedl kurz „lectio cursiva“ řecké a hebrejské bible. Po dobu jednoho roku vedl doplňkový kurz hebrejštiny na univerzitě Gregoriana a kurz syrské arabštiny na univerzitě Orientale. Tato výuka probíhala v latině.

V letech 1969-1973 Jiří učil Nový zákon na teologické fakultě univerzity sv. Josefa v libanonském Bejrútu (vedené francouzskými jezuitami a výuka zde probíhala ve francouzštině). Zde přišel do přímého styku se zvyky místních malchitů,

později při návštěvě hory Athos se seznámil se životem řeckých a ruských mnichů. Po zrušení francouzské teologické fakulty byl poslán do Montrealu v Kanadě, kde pracoval pro tamní českou misi do roku 1990. Zde učil řečtinu na Loyola College, později hebrejštinu na Concordia University. V kroužcích seznamoval zájemce s byzantskou liturgií, se staroslověnskou a staroruskou literaturou a ekumenickou problematikou. Po dva roky vedl kurzy o řeckých a ruských ikonách.

Po návratu do vlasti v roce 1990 Jiří učil na řeckokatolické teologické fakultě v Prešově Starý zákon, hebrejštinu, řečtinu, latinu, staroslověštinu, principy mravouky

a soukromě angličtinu a italštinu. Zároveň dojížděl na spišskou kapitolu, kde učil hebrejštinu, staroslověnštinu a italštinu. V roce 1995 začal působit na teologické fakultě v Olomouci. Zde vedl kurzy Starého a Nového zákona, hebrejštiny, základy arabštiny, kurzy o ikonách a staroslověnských písemných památkách v zemích Koruny české. Soukromě učil italštinu a francouzštinu. Jednou měsíčně, po zakončení východní liturgie v brněnském jezuitském kostele, informoval zájemce o ekumenických novinkách, zvláštnostech východní liturgie a o počátcích duchovního (mnišského) života na Blízkém východě a na Rusi. V Olomouci působil jako poradce nového Centra Aletti v rámci programu seznamování naší společnosti s křesťanským Východem.

P. Jiří Novotný byl opravdu výjimečnou osobností katolické církve a nás těší, že jeho duchovní dráha začala v kostele sv. Tomáše v Brně. Bůh si ho povolal k sobě 15. února 2002.

Jiří se rád věnoval i umění. Je například autorem sochy sv. Václava, která je v kanadském Montrealu. Z cizích jazyků ovládal angličtinu, francouzštinu, italštinu, němčinu a ruštinu. Aktivně používal dva liturgické jazyky: latinu a staroslověnštinu. Pro studium v cizích jazycích zvládl řečtinu (přednášel v ní Nový zákon), hebrejštinu, aramejštinu, koptštinu, liturgickou starohabeštinu, novořečtinu a arabštinu.

Bohatá byla i Jiřího publikační činnost. Z ní uvádíme novější tituly:

- „Světlo ikon“, Velehrad, Refugium, 1997 (úvodní monografie o studiu ikon)
- Listář, 1997 – 1998 (deset článků o původu východního mnišství)
- „Basil Veliký a jeho doba“, Refugium, Velehrad, 1999.

Z informací a materiálů paní Blanky Novotné uspořádal

PhDr. Jan Weinberger

Modlitební společenství ve čtvrtek

Společenství. Určitě jste toto slovo slyšeli: třeba vás někdo zval na společenství nebo před vámi někdo říkal, že jde na společenství, či jste zahlédli pozvánku na farní nástěnce.

Oč se vlastně jedná? Společenství je skupinka věřících lidí, kteří se schází, aby se upevňovali ve víře, aby naslouchali Božímu slovu, navzájem si sdíleli své radosti a starosti a předkládali je ve společné modlitbě Bohu. Skutečnost, že jsem křesťan, mám samozřejmě prožívat jak doma tak na pracovišti, ve škole či při odpočinku. Tam všude počítám s tím, že Bůh je se mnou. Já však musím být také s Bohem, musím ho stále víc poznávat, zakoušet jeho blízkost, jeho dobrotu, milosrdenství, věrnost. Jen takový Bůh může při mně stát, jen o takového Boha se mohu

opřít. Nepochybně jej mohu poznávat i ve velkém společenství církve, ve farnosti, dokonce i o samotě. Ale Bůh mi nabízí k setkání zvláštní příležitost: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20). To je místo, kde můžeme Boží přítomnost zvlášť prožívat – tam, kde se shromáždíme v jeho jménu.

zdroj: emmanuel.cz

Bylo to ještě za komunismu, koncem 70. let, kdy jsme spolu s manželkou pociťovali stále naléhavěji touhu s někým sdílet svou víru. Poznávali jsme, že naše nedělní křesťanství nám neodhaluje Boha, kterého opěvuje žalmista nebo pro kterého umírali mučedníci. Snad nám to chtěl i Pán Bůh usnadnit, neboť jsme se podivuhodnými cestami dostávali do kontaktu s věřícími lidmi, se kterými jsme se začali scházet k občasným rozhovorům nad Božím slovem, později k modlitbě. Postupně se vytvořilo společenství zvláštního složení: kromě této touhy po sdílení víry nebylo

už mezi námi téměř nic společného. Byli to lidé různých profesí, zájmů a povah, různého věku, pohlaví a stavu, z různých končin města, dokonce na různé duchovní úrovni. A toto společenství trvá dodnes, a je to téměř třicet let. Mnoho se sice změnilo, přibylo nám let, mnozí převzali důležité služby v církvi i ve společnosti, ale to nebrání našim setkáváním. To, co nás sjednocovalo a sjednocuje, je Bůh sám. Když si historii tohoto společenství připomínáme, poznáváme, že to všechno byla úžasná Boží režie. Kdybychom se byli sami vybírali, nikdy bychom se tak nesešli. A nakonec dnes také chápeme, proč nás Bůh dal dohromady: potřeboval naše různá obdarování, abychom si vzájemně mohli sloužit.

V dokumentu o laicích (Christifideles laici) píše Jan Pavel II, že pro oživení farních obcí je třeba podporovat živá společenství, ve kterých si „věřící mohou vzájemně zvěstovat Boží slovo a uskutečňovat je ve službě lásky“. Takové farnosti jsou „pravou konkretizací církevního společenství a centrem evangelizace“. Setkávání křesťanů ve společenství není tedy nějaká zájmová činnost, turistický klub či čajový dýchánek, ale místo pro setkání s Bohem, který sám je společenstvím Otce, Syna a Ducha svatého.

Ve společenství se uskutečňuje poslání křesťana – žít a hlásat Boží království. To se děje ve vzájemné službě, ve sdílení radostí i starostí, v odpouštění a ve společné

modlitbě – modlitbě chval a díkůvzdání, modlitbě prosebné i přímluvné,

Sv. Ignác Antiošský napsal: „Snažte se co nejčastěji scházet k díkůvzdáním a k chvále Boží. Když se častěji scházíte na totéž místo, ničí se satanova síla a svornost naší víry odvrací záhubu, kterou on působí.“ Není i toto důvodem, proč by se měli křesťané scházet ve společenství?

Plodem společenství je radost z Hospodina. Ta se projevuje především radostnou službou. Nejen v rámci společenství, ale i ve farnosti, diecézi či na jiných místech v církvi.

Potřebuje křesťan společenství, nebo si může vystačit sám?

Myslím si, že křesťan společenství potřebuje. Neboť když se v běžném životě vzdalujeme z Boží přítomnosti, společenství nás do ní navrací, když zapomínáme na svá rozhodnutí, ve společenství nám je bratři a sestry připomenou, když jsme slabí, společenství nás nese. Když se necháváme zahlušit světem a neslyšíme Boha, ve společenství tento hlas znovu zaslechneme. Křesťan žije z pravdy Božího slova. Toto slovo vložil Bůh do úst lidí, aby bylo dále rozšiřováno. Když je člověk tím slovem zasažen, poví o tom druhému. Bůh si přeje, abychom hledali živé slovo Boží a nacházeli je skrze lidská ústa, ve svědectví bratra a sestry. Křesťan potřebuje druhého, aby mu slovo Boží zvěstoval, aby ho povzbudil v pochybnostech.

Ježíš nám zanechal ještě jedno poselství: „To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (J 15,12). To je cíl každého společenství – naučit se vzájemné lásce. Jen skrze ni může svět poznat Boha a jeho lásku.

Jak se do takového společenství mohu dostat? Nejlepší je poptat se mezi farníky. Pozvánky bývají někdy i na farní nástěnky – právě je tam jedna čerstvá pozvánka pro mladé. Ve skřínce Komunity Emmanuel je rovněž nabídka jednoho společenství – každý čtvrtek jsou zváni všichni, kteří společenství nemají a chtěli by jej zakusit. Toto společenství – říkáme mu společenství ve čtvrtek – je otevřeno pro všechny, stačí jen přijít. Takže jste zváni.

A. Svoboda

Komunita Emmanuel

Připravte cestu Pánu

Adventní zamyšlení

Dostalo se mi zaslíbení, že Pán přijede tento týden.

Řekl jsem si: „Jistě přijede od východu,“ a krumpáč, lopata i hrábě vykonaly při úklidu cesty své.

K večeru jsem na hranici svého pozemku vyhlížel příchod Pána. Dlouho jsem čekal, až s příchodem první hvězdy jsem čekání vzdal a zklamaný se vrátil domů.

Druhého dne zrána jsem si nadějně řekl: „Jistě jsem udělal chybu, že jsem vyčkával na východě, vždyť Pán jistě přicházel od západu, ale když viděl, že ho nikdo nečeká, odešel. Proto dnes připravím cestu k západu.“

Večer se mé zklamání opakovalo. Domů jsem se vrátil v nedobré náladě.

Třetího rána jsem se odhodlal zkusit štěstí na jihu, ale nedopadlo to o nic lépe. Zbývala poslední možnost: očekávat Pána na severu. Na severní cestě jsem čekal přes půlnoc, ale ani tam se Pána nedočkal. Smutně jsem se vláčel domů a mrzutě před sebou strkal vozík s náradím. „Slíbil, že přijde,“ říkal jsem si zklamaně, „ať prý mu připravím cestu. Připravil jsem cesty čtyři – a nepřišel nikdo.“

Ráno mne zastihlo ve špatné náladě. Jaký ale byl můj údiv, když jsem na stole spatřil malý lístek, na němž stálo: „Proč se hněváš? Slíbil jsem, že přijdu, a po

tobě jsem chtěl, abys mi připravil cestu. Připravil jsi cesty čtyři – ale ke svému srdci ani jednu. Cožpak já musím chodit po vašich cestách a podle vašich plánů?“

Úryvek z knihy neSKUTEČNÉ PŘÍBĚHY, Zdeněk Rafael Budil, Matice cyrilometodějská s.r.o., Olomouc 2002.

připravila E. Sperátová

Listopadový příběh

Z dětského pokoje se ozývaly děsivé zvuky litého boje. Na obrazovce počítače se odehrávala válečná vřava se vším, co k ní patří. Výstřely, výbuchy, sténání raněných, výkřiky hrůzy . . . Emílie si nejprve zavřela dveře do kuchyně, aby se s bratrem nemusela zase hádat a on jí nepředhazoval, že je jak z pravěku, ale dlouho to nevydržela. Zvuky jí v hlavě oživovaly babiččino vyprávění vzpomínek na válečná léta, která babička prožila v minulém století. A bylo jí v té době o něco míň, než je teď Emílii. Všechny babiččiny vzpomínky zůstaly velmi živé navždy, protože válka je vždycky zlá a vzpomínky lidí, kteří ji zažili by měly být varováním pro další generace. Ale Marcel nikdy moc rád babiččino vyprávění neposlouchal, spíš chtěl vědět, kolik samopalů měli vojáci, které museli ubytovat v jejich chalupě, a podobné věci.

Ani strýcovo zatčení a to, že se nikdy už nevrátil, Marcela nebralo tolik jako Emílii, nikdy si nepředstavoval, že mohl mít ještě jednoho strýce. Emílie už dále nečekala, zvedla se a vážně vešla do Marcelova pokoje. Ani si nevšiml, že vešla. „Hele, brácho, tobě fakt nevádí, jak pořád někoho zabíjíš, jak každou chvíli někdo nařká, hoří domy, trpí lidi . . .“ Marcel poněkud nepřítomně odvětil: „Co, cos říkala? Dal bych si nějaký jídlo.“

Emílie mu již poněkud zvýšeným hlasem zopakovala, co řekla předtím. Marcel zastavil hru a překvapeně se na ni otočil: „Chytá tě fantas? Jaký lidi? Co blbneš?“ Emílie se nedala: „To je jedno, že jde jen o počítačové figurky, ale všechno to napodobuje to, co se fakt děje ve válkách nebo co se dělo, když babička byla malá!“ Marcel zakroutil hlavou: „Moc to prožíváš, ségra. Běž se dívat na Křemílka a Vochomůrku a skoro dospělý nech dejchat, jo!“ Emílie se naštvála: „Vždycky jsem si ty, kteří tyhle hrůzy vymýšlí a vyrábí

a prodávají, představovala jako naprosto bezcitný lidi, který bych nikdy nechtěla potkat, ale že i můj brácha . . .“ otočila se a práskla dveřmi.

V sobotu šla Emílie s Marcelem a rodiči na hřbitov, v ten den zde bylo plno lidí, zapalovali svíčky, nosili kytice, věnce. Emílie zatahala Marcela za rukáv. Mrzutě se na ni podíval. „Koukni,“ ukázala na pomník vlevo. Podíval se tím směrem. Nic nechápal. „A co jako? Nějakej mladej kluk. My je přece neznáme,“ podivil se. „Neznáme, ale čti, zemřel za války. Bylo mu jako tobě. A takových pomníčků je tady víc. Myslíš, že by hrál ty tvoje hry?“ začala Emílie. „Zase moje chytrá, vzorná sestra,“ uštěpačně poznamenal Marcel a oddupal dál od ní. Ale nedalo mu to. Nenápadně se vrátil, sotva Emílie odešla za rodiči, a znovu se podíval na vybledlou fotku. Kluk mu připomínal kamaráda Broňka. Jakže se vlastně jmenoval? Jirka. A když mu bylo tolik, jako je teď jemu, tak najednou . . . kdoví, co se tenkrát stalo, ale nic hezkého to nebylo. Ne, ten den by určitě takové hry nehrál. Marcel najednou pocítil silnou nechuť k těm, kdo tyhle hry tvoří. Asi nikdy nebyli na hřbitově. Nebo se tam pořádně nedívali.

Jarka Cýrusová

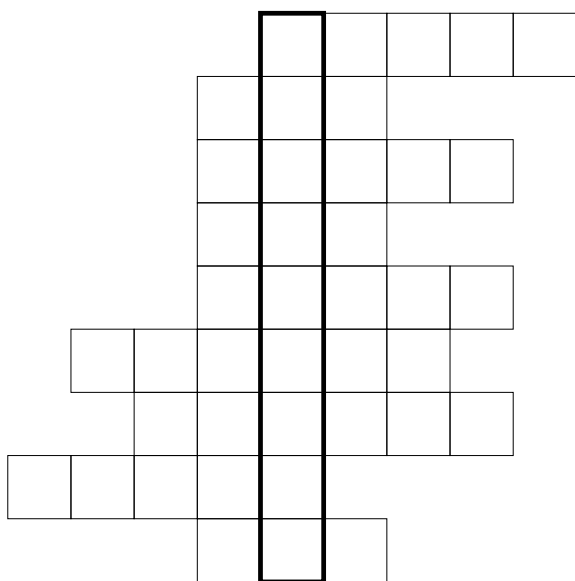
Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

v tomto čísle Tomáška si můžete přečíst zážitky z pouti našich farníků do Svaté země. Jestlipak v tajence křížovky vyluštíte jméno města, ve kterém stojí Zeď nářků? Do jednotlivých řádků křížovky doplňte protiklady slov (např. chudý – bohatý).

jedovatá (houba)

noc

levá

líc

vpředu

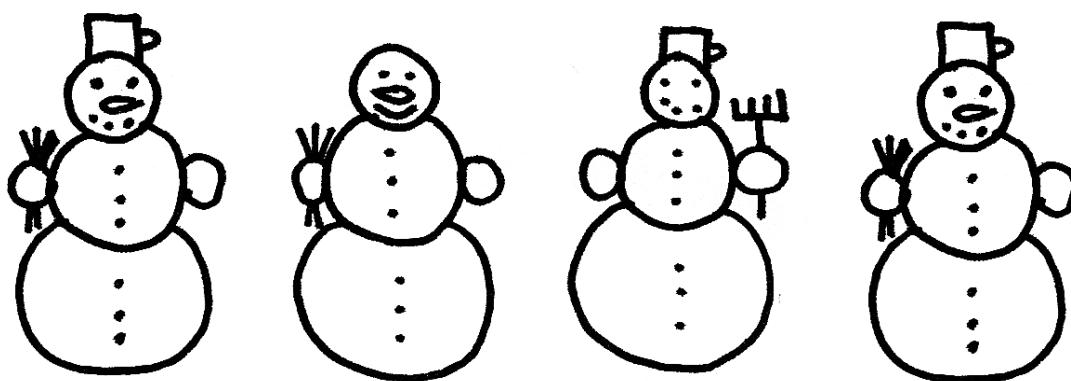
nemocný

hranatý

malé

světlo

A pro menší bystré hlavy je tu obrázek: Kteří dva sněhuláci jsou stejní?

Marta Ješterka Svobodová